

A
ZSIDÓK VILÁGURALMA.

TANULMÁNYVÁZLAT
A TÖRTÉNET ÉS A JELENKOR VÍVMÁNYAI ALAPJÁN

KÖZLI:

KOLGYÁRI C. TITUSZ.

(Ára: Egy forint o. é.)

B U D A P E S T .
FEKETE BEENÁT BIZOMÁNYA
MDCCCLXXVI.

Tisztelt barátom!

E tanulmányvázlatot – melylyel egy oly nemzet történelmét véve kiindulási pontul, hol a mostani század, melyben az jelentékeny tényező IŐn – igen hálás tért nyit a visszapillantásra, s melynek az ó kortól számított múltja elég érdekes arra nézve, hogy a búvárlatra és tanulmányozásra ösztönül sőt ingerül szolgáljon – e tanulmány vázlatát, mondom, mely jóllehet politikai s társadalmi nézeteidtól úgyszólván egészen eltér, kinek szentelhetném inkább, mint NEKED nemeslelkű barátom, kiben e hon Cliója hőkeblű felkentjeinek egyik legfényesebbikét oly méltán tiszteli.

Igen, NEKED, a TE nevednek legyen az szentelve, kiben a századokon át zaklatott Hon újraüdüdő hálás utókora oly méltó fiát üdvözli; – NEKED, ki egyike vagy azon keveseknek, kik büszkék arra: őseik nyelvén vallhatni azt, mit a történelmi búvárlat rögös, de dús mezején fáradozásaik által se-

rényen összegyűjtenek; lelköknek öröm, szíveknek élv: e
gyűjtések
eredményét közhasznúvá tehetni!

NEKED szentelem azt; s TE fogadd e szentelményt, –
melyet az ÁLTALAD oly hön szeretett magyar Clió egyik ha-
bár ihlett keblű, de igénytelen újonczáldozára hoz, – szokott
szívélyes barátságoddal, mely ifjúságunk óta mindenkor buzgó
serkentője és kiváló mintaképe volt történet-irodalmi tanulmá-
nyaimnál ebéli elvonult és csendes tevékenységemnek.

Budapest 1876. Májushóban.

KOLGYÁRI C.

ELŐSZÓ.

Mindennemű félreértések kikerülése szempontjából határozottan ki kell jelentenem, miszerint a jelen tanulmányvázlat nem iránymű, hanem csupán történelmileg objectiv előadása azon dolgoknak, melyek a zsidóságra mint világtörténelmi tényezőre vonatkoznak.

Ezt előre bocsátva, nem mellőzhetem el egyszersmind azon körülményt is jelezni, mely szerint e vázaltszerű tanulmány napjainkban, – hol a történelmi bűvárlatok és kutatások oly jelentékeny eredményt mutatnak fel az e szakba vágó nemzeti irodalmunkban – habár gyenge, de mégis tán elejtésre nem méltó hézagpótló gyanánt szolgálhatand a történelmet kedvelő oly olvasóim számára, kiké tanulmány tárgyát kellő világításban és positiv tájékozással netán vizsgálódásaik céljává tenni óhajtják.

Ha tehát e részben megfeleltem volna azon várákozásnak melyet a t, érdekelt olvasó közönség e műhöz kötött, úgy töké-

letesen elérni véltem azt, mi sajátlag annak közlésére ösztön-
zött t. i. a vágyat, a történelem ez ágának művelésére is az utat
megtörni a magyar irodalomban.

Budapest 1876. Májushóban.

KOLGYÁRI C.

TARTALOM.

Bevezetés	3
A zsidók eredete	6
A zsidók jellemvonásai	7
Az érdek elve	9
Ábrahám kora	11
Izsák kora.....	12
Az egyiptomi korszak	14
Mózes kora.....	16
A zsidó eszme reakciója	17
A római korszak	19
A keresztyének előítélete	21
A középkorszak.....	23
A zsidó romlottság.....	26
A zsidók haladása a középkorban.....	28
A zsidók mindenkor zsidók.....	30
A zsidók az újkorban	32
Pénzügyi hódítás	34
A Rothschild dynastia	37
Társadalmi hódítás.....	40
Politikai hódítás	42
A zsidó sajtó.....	50
Az általános izraelita társulás	54
Zárelmélkedések	56

A zsidók világuralma.

Bevezetés.

Egy változhatlan természeti törvény nyomán az ember általában oda törekszik, hogy mások rovására állapotán javítson.

Ezen tényből származnak a féltékenykedő törekvések és harczok, melyeknél az emberek célja: a küzdelemben egymást felülmúlni.

Azon eljárás, mely szerint ezen küzdelem foly, oly elveken alapszik, melyek a geographiai fekvésnél és politikai állapotnál és azon szellemnél fogva, mely az illető küzdő nemzet sajátja – egymástól eltérnek. Ezen elvek, melyek a hódítási mű alapjául szolgálnak, háromfélék:

1. a physical erő elve;
2. az istenészeti (theocraticus) elv, melynek hatása a tömegeket a vallásos hitnek veti alá;
3. az érdek elve, mely a nemzeteket a pénzügyi nyomás szolgálivá teszi.

A két első elvet mint ismerteket állítjuk fel; mert Róma és Göröghon története a régi korban, nem különben a pápaság, Orosz- és Németország története az újabb időben csupán illusztrációja ezen elvek alkalmazásának.

Ezen elvek teremték azon hatalmakat, melyek túlsúlyokat physikai és erkölcsi eszközök által alapíták meg.

A harmadik kategória hódítmányai ellenben t. i. azok, melyek az érdek elvének alkalmazásából folytak, egy egészen különvált, magában álló jelenséget mutatnak fel.

Ez utóbbi esetben az érdek, vagy a fizikai erő, vagy a vallásos hit helyébe lép, és egyszerismind a hódítási mű alapjává és mozgató erejévé válik. Az érdekelv már magában véve is hatalmasabb, mint a többi, mert senki sem vonhatja ki magát annak hatalma alól. Tehát egy a lét szükségességére, az élet elemeire alapított elv, egy általános és örök elv, melynek mindnyájan alárendeltjei vagyunk. – Az érdek képezi a központot, mely felé valamennyi emberi törekvés és óhaj irányul; annak birtoka egyértelmű az általános uralommal.

Az érdekelvre alapított hódítmány nem az erő győzelme a gyöngeség felett, nem is a tudományé a tudatlanság felett, – hanem a csselfogás győzelme a bizalom és gondnélküliség felett! Az érdek minden küzdelemnél oda törekszik, azon eszközöket, – melyek a létet feltételezik, – és a nemzetek közgazdagságát kizsarolni, hogy azt utóvégre a hódító önkényének alávesse.

Mi tehát a jelen vázlattal ezen hódítás alakját és módzatait akarjuk bővebben fejtegetni, és a zsidó-hatalom lendületét és annak napjainkban csodaszerűen elért fejlődését kézzelfoghatóig kimutatni.

A zsidó nép – valószínűen az első volt, mely azon titkos hatalmat – az érdek elvéét – felfedező.

Mindenesetre ezen nép az egyetlen, mely azt, mint hódítási eszközt alkalmazni tudá. Ha a történelmet jól felfogjuk, akaratlanul azon körülmény ötlük szemünkbe, hogy az idők kezdetétől fogva a zsidók ez elvet más nemzetek ellenében fegyverül használták fel, és alapul, melyre vallási, társadalmi és politikai épületeket állíthassák.

A zsidó történelem figyelmes tanulmányozásánál megismerni tanuljuk a zsidó nép szellemét és eszmejárását, hogy

annak törekvéseit és célzatait méltányolhassuk. Sajnos, hogy egy ily tanulmánynál az olvasó egyedül azon jegyzetekre és értesítésekre van utalva, melyeket a zsidók nekünk, azaz az utókornak hagyományozni akartak. – Ha a Philisteusok, a Pharaók és más ellenei a zsidóknak történeti adatokat hagytak volna hátra, úgy a választott nép története egészen másként hangzanék, mint ezt mai nap olvassuk.

Azonban az ó-testamentum bölcsészeti elemzése eléggé ki-elégít arra nézve, hogy a zsidó nép zsarolásaira vonatkozólag annak értékét felismerjük.

A zsidók eredete.

A zsidók egykoron egy arabs néptörzs voltak, mely szinte rablásból és nyájainak jövedelméből élt, az ó-testamentom nem mutat fel egy helyet sem, mely nekünk a zsidóknak az arabsoktól leszármazását elárulná; az arabs hagyományok azonban, és különösen a Korán azon megállapodásra juttatnak, hogy Ábrahám (Ibrahim-Allehi-selam) arabs pátriárka törzsével és nyájai-val Arabiában (Hiddjaz) ólt, és a szent Raahát (Kiabéh) vagyis a mekkai zsinagógát alapítá, mely minden korban a monotheisticus (egy istent hívő) Cultus székhelye volt, és melyben még most is Ábrahám, Izmael és Mohamed istene imádtatik.

Nem ismeretesek azon körülmények, melyek Ábrahámot arra indíták, hogy törzsével Arábiát elhagyja; azonban kétséget nem szenvedhet, hogy a helyzetök javítása iránti vágy volt az, mi őket a kivándorlásra ösztönzé. Ezen feltevés annál fontosabb, mert ugyanazon vágy készíté minden időben a nomád népeket is, az arabs félszigettel határos tartományokat megtámadni és meghódítani akarni.

A zsidók jellemvonásai.

Az arabsok a természettől magasabb fokú szellemi tehetségekkel lónek megáldva, úgy, hogy más fajok e tekintetben sokkal hátramaradottabbak. Azon tehetségek, melyekkel az arabsok bírnak, a következőkben sorolhatók föl: t. i. a felfogás oly erejével, mely semmi titokzatostól és semmi távolságtól vissza nem riad; továbbá valamely tervnek könnyű és pillanatnyi keresztülhatolásával, forró és törekvésteljes kedélylyel összekötte, végül hasonlíthatlan csalárdsággal és ravaszsággal.

Ezen tulajdonok, melyekkel az arabsok általában bírnak, szükségkép a zsidóknak is osztályrészül jutának; különben ezekkel még más sajátságokat is kötnek össze, melyek nekik csak előnyükre válnak. így az arabs gyors a kezdetben, de hiányzik nála a szívósság és kitartás; a zsidó ellenben forró vérmérsékletével oly nyakasságot egyesít, hogy róla bátran állíthatni: „a zsidó soha sem enged, nem bocsát meg, és nem felejt el semmit.”

Egy másik különbség, mely a sivatag e kétfajú gyermekeinél észleltetik, abban lelhető fel: hogy az arabsok az eszményi és abstract iránt nagy vonzalommal bírnak, míg a zsidók lényegesen anyagiak és gyakorlatiak. A jellem ezen szétválásából önként következik, hogy, míg az arabs plátói és lelki csodálatot érez a szép iránt, a zsidó a szépben csupán a hasznosat látja. A zsidó megáll egy szép virág vagy más tárgy előtt, és megcsodálja azt; de ugyanazon pillanatban azon kérdést veti fel: mit jövedelmezhet vagy mi hasznot hozhat az nekem?

A bírvágy egy oly szenvedély, mely a zsidónak második természetévé vált, és melynek ösztönszerűen engedelmeskedik.

A haszon iránti inger szervezetében oly módon van meggyökerezve, hogy az benne minden más érzést, minden más szenvedélyt elfojt. A zsidó p. o. nem ismer önszeretetet; ha valaki kicsúfolja, nem gondol vele, ha dicsérik őt, nevet felette; hanem ha valaki csak egy fillérrel is merészkedik megrövidíteni, akkor oly dühös lesz, mint egy tigris. Életének egyedüli célja a nyereség; minden mást, a mi nem e cél utáni törekvést tanúsítja, nem tartja figyelmére méltónak.

Ezen korlátlan bírvágya a zsidóknak a többi emberiséggel szemközt folytonos szakadást idéz elő, ennek nyomán ők a végletekig menő harcot vívnak avval, úgy, hogy az illetéknép létrejött düh azon nézetre hozá őket: hogy az emberek azért teremtvők, miszerint egymást csalják s egymást felemésszék. Ezen emberek közötti kettős viadalban hitők szerint a legátalkodottabbak és hírszomjasabbak a kevésbbé azokat el kell hogy tiporják!

Azonkívül azon hitők: „hogy az emberek egymással mindig viszályban élnek, az arabs kedélyével összeforrt eszme; mit tanúsítanak a Talmud és Korán tanai, oly könyvek, melyek dús lelényt képeznek a semiticus eszmék és hagyományokról. Ha e pontban az arabsok és zsidók egyeznek is, úgy mégis a mód, a mint e tanokat gyakorlati kivitelében alkalmazzák, nem egészen egyöntetű. Mert míg az arabs lovagias érzületével határt szab a harcz, és békeidő vagy állapot között, addig a zsidó nem ismer még fegyverszünetet sem, és a küzdelmet szünet nélkül folytatja.

Az érdek elve.

Egy oly rendkívüli természeti adományokkal felruházott néptől csodálatos dolgokat lehete tehát várni. Á legnagyobb csoda azonban, melyet a zsidóság valaha eszközölt, bizonynyal az, mely az érdek elvét és annak hatalmát, mint társadalmi és hódítási eszközt felfedezett. – E felfödözés e nép sajátos tulajdonaiból folyó mindinkább fejlődésének eredménye volt. A szomszédos törzsekkeli érintkezés közepette is fel tudák a zsidók a következő gazdasági igazságokat ismerni:

„Nem azok, kik keresnek és szereznek, lesznek gazdagok, hanem azok, kik takarékosak.”

„Csak azok, kik takarékosak, jutnak a tékozlók feletti uralomhoz.”

Továbbá azt is észlelték, hogy az emberek általában kevés becsét tulajdonítanak annak, a mivel bírnak; mert azon óhaj által, azt megszerezni, a mivel nem bírnak, szemök előtt téveszték azt is, a mi kezökben van.

Ezen jelenségekből vonták le a zsidók alapelveiket, melyek azóta alapját képezik kereskedelmi, társadalmi és politikai rendszerüknek.

Miután első kísérleteiket siker követé, azon voltak, hogy hatáskörüket egy gazdag és termékeny tartományjiai kivándorlás által bővítsék, ennél fogva elhatárázák hazájukat, Arábiát, elhagyni.

E szerint feltehető, hogy Ábrahám és törzse – mielőtt egy ilyszerű vállalatba bocsátkozandottak – egy oly tervet szőttek, mely természetökbeli tulajdonaikkal és elhatározott vállalatukkal összhangzott.

E terv tehát, melyet mint idegenek s más tartományba betolakodók elfogadtak, abból állott: hogy azon tartomány kincseit, melybe betörtek – magokhoz ragadják, míg az illető lakosságnak életét és ingatlan javait hagyják meg.

„Vegyük el – így gondolkoznak – aranyukat és munkájok gyümölcseit, mezőiket és szőlőiket igen szívesen meghagyjuk nekik. Ha nekünk sikerül kincseiket magunkévá tenni akkor mi leszünk az urak és ők a rabszolgák.”

Egy ily terv elfogadásával a zsidók egy nagy horderejű genialitásról tőnek tanúságot, mert ezáltal elvetek ettől eltérő, elődeiktől a hódításoknál követett elveiket, és egy új elvet, t. i. az érdek elvét állíták fel, alkalmazván azt tisztán és egyszerűen, t. i. támogatása nélkül a physikai erőnek és vallásos befolyásnak.

Lássuk tehát, miként vitte keresztül ezen elv az ármány és tevékenység fegyvereivel, fennállásának első idejében a kitűnő győzelmeket, és a tizenkilencedik században a világ meghódítását, s az által a fölötti uralmát.

Ábrahám kora.

Midőn Arábiából kivonultak, Ábrahám népével Mezopotámia felé fordult. Ottani tartózkodásuk azonban rövid tartamú volt, mert csakhamar Kanaan tartománynak, példabeszéddé vált termékenysége által csábítottak el. Ezen első békés behatolás csodálatos módon megfelelt titkos vágyaiknak. Egyszer e tartományba bevonulva, feltudák a belső viszályokat és zavargásokat, – melyeket pusztításaik Syria nöpei közt okoztak, – oly jól használni, hogy nemsokára kezeiket az ország kincseire tehették.

E közben látjuk, miként rövid időre Ábrahám és törzse Egyptom felé fordult, egy oly tartomány felé, mely gazdagságáról és termékenységéről volt híres. A zsidók ugyan oda nyilatkoznak, hogy ezen különös vándorlást egy bekövetkezett éhség folytán ejtek meg, mely akkor Kánaánban ¹⁾ uralkodott; úgy látszik azonban, hogy ezen éhség valósággal nem volt más, mint az égető szomj, melyet a Pharaók kincsei forrásánál oltani akartak. Először is a kívánt eredményt biztosíták ezen Egyptombai vonulásukkal; mert kevés idő kelle ahoz, hogy nagy mennyiségű aranyat, ezüstöt és marhát ²⁾ szedjenek össze. Hanem kapzsiságuk az egyptomiakat annyira felbőszíté ellenök, hogy Pharao király a zsidókat az országból kiűzé, mihez ürügyül a zsidónók rossz erkölcei és ármányai szolgáltak.

Egyptombóli visszatértük után a zsidók megújult dühvel csaptak be a gazdag Kánaánba, hol a benszülöttek rovására gazdagok és hatalmasok lettek.

¹⁾ Genesis 12. fejj. 10). vers.

²⁾ Genesis 13. fejj. 2. vers.

Izsák kora.

Izsák, szintúgy mint Ábrahám, arra törekedett, a pénzügyi bódítást folytatni, és a benszülöttek birtokában levő kincseket magáévá tenni.

E célból erőlködéseit megkettőztető, és benyomult a Philisteusok területére. Hogy azonban e tekintetből célzatait elpálastolja, szükségesnek tartá, még egyszer az éhséget¹⁾ ürügyül felhasználni, mi által e tartományba magát befészkelte.

Eleinte a Philisteusok királya, Abimelech, a zsidókat mint barátokat fogadá; hanem rövid idő kelle aboz, hogy mást gondoljon és a zsidókat kiűzze; miután e nép ármányai és rablásai valódi alakjában mutaták magokat. Abimelech, korának némi gyermetegségével, nem csinált titkot azon okokból, melyek őt arra indíták, a zsidókat nyakáról lerázni, mert egész nyíltan megmondá nekik: ti hatalmasabbak (azaz gazdagabbak) vagytok, mint mi²⁾.

Ezenkívül alattvalói olyannyira elváltak keseredve a zsidók ellen, hogy őket mind megölelendették, ha ezek nem hatázzák el vala magokat, az országot elhagyni.³⁾

Mielőtt a történeti fejtegetésben tovább mennénk, pár igen jellemző tényrt kell ide ékelnünk, melyek a zsidók mindezen becsapásainál és egymásra következő kiűzéseinél előjönnek. Ezen tényekre azért szeretnénk a t. olvasó közönség figyelmét felhívni, mert ezek arra szolgálnak, a zsidók politikáját és az általuk ügyesen alkalmazott azon műfogásokat leleplezni, melyekkel a pénzügyi hódítást folyamatba hozni iparkodtak.

¹⁾ Genesis 26. fejt. 1. vers.

²⁾ Genesis 26. fejt. 16. vers.

³⁾ 20. 21. és 27. vers.

Az első megjegyzésre méltó tény, azon különös gond^ melylyel a zsidók minden fegyveres kézzeli küzdelmet oly nép-nél kerültek, a hol hódítani véltek. Ezen időszakban fogamatba vett vállalataik lényegesen erkölcsi jelleget őriztek meg; mert physikai erőt a zsidók sehol sem vettek igénybe. Az ármány és csel volt akkori kedvencz fegyverek; érdekében volt a zsidóknak minden vérontást, a fegyveres erőveli harczot, mely, mint physikai elv az érdek elvével merő ellentétet képez – egyszer mindenkorra elkerülni.

A másik említésre méltó dolog, azon tapintat, melyet a zsidók olyankor használtak, midőn egy elfoglalt tartományból kivonulni kényszerültek. Nemcsak hogy nem sikerült megejtett prédáikat magukkal elhordani, hanem azonkívül nem mulaszták el elleneiken erkölcsi győzelmet nyerni, miután azokat becsmélve, magokat üldözöttekül nyilváníták. A zsidók eme politikája a Machiavellismus valódi mesterműveként tekinthető, melyben őket semmiféle nemzetség és hitfelekezet nem multhatá felül. E politika még napjainkban is mintegy lelke és szelleme a zsidóságnak.

Az egyiptomi korszak.

A támadó mozgalom, melyet a zsidók Egyiptom ellen kezdeményeztek, a következő fölényekbe foglalható össze:

Egy zsidó kalandorokból álló előhad előzőleg szemlére indult Egyiptomba, hogy az éhség ürügyével e tartományba belop-hassa magát; sok szerencsével jártak; mert nemcsak hogy a bennszülöttek rovására meggazdagodniuk sikerült, hanem a leg-főbb hatalmat is kézrekerítették.

Józsefnek egyiptomi alkirálylyá lett felemelkedése folytán Jákob egész törzsével egyetemben Egyiptomba rontott, s e pillanattól kezdve az egyiptomiak a zsidók martalékává lőnek, miután azokat kényők kedvök szerint kifősztogathaták.¹⁾ A hódítók kincsszomja azonban nemsokára a bennszülöttek ellentállását idézé elő, kik – bár későn – a zsidókban országos csapást és politikai veszélyt ismertek fel. Erre a pharaói kormány óv- és mentő rendszabályokhoz nyúlt, sőt arra határozta el magát, a zsidókat az országból kiűzni. De más részről az ily eljárás az egyiptomiakat a zsidókkal szemközt a legsúlyosabb pénzügyi bonyodalmakba ejthető vala. A zsidók kiűzésének következménye az államcsőd lehet; vagy el kelle őket a kizsarolt kincsekkel vonulni hagyni, vagy el kelle nézni, miként jut Egyiptom tökéletesen tönkre?

Míg a szerencsétlen Pharaó módot keresett – magát egy ily borzasztó dilemmából kivonni, addig a zsidók mindent, mi

¹⁾ Genesis 47. fejj. 18. vers

értékes tárgyakból összehordható volt – összeszedtek, és Egyiptomból elosontának.¹⁾

Miután jelezők, mily módon kezdő meg a zsidó nép első fellépésétől fogva a pénzügyekrei támadást, kövessük őket történelmük második korszakába.

¹⁾ Kitűnően jellemzi őket Egyiptombóli közvetlenül történt elillanásuk előtt azon körülmény, mely szerint a gazdag benszülöttektől vendégség címén, kiket annak részeseivé tőnek, arany és ezüstészereiket elkölcsönözvén, azokat a helyett, hogy a vendégség után visszaadták volna, magokkal orozva elszállíták. Képzhetni, mily roppant kincsnek jutának bár jogtalanul – így birtokába!

Mózes kora.

E második korszak a zsidó nép politikájának teljes átalakulását tünteti fel. A Mózes által behozott újítások nem voltak egyebek, mint formaszzerű elhagyása a zsidó elvnek. Ez átalakulás megbuktatá a zsidó nép mozgató főelvét, az érdek elvét, hogy annak helyére egy újabbat állítson fel, képezve azt a physikai és theocraticus elvből.

E változás azon viszhatás eredménye volt, mely azon férfiak kedélyében támadt, kik a választott nép sorsát vezérlék. Ez érdekes férfiak megborzádnak, midőn azt kelle látniok, hogy fajuk annyira elaljasul, miként a kóborlásra és uzsoráskodásra adja magát. Egy népnek – így gondolkoznak – mely az elsők közé akar számítatni, nyíltan és becsülettel kell azon pályára lépnie, mely jólétre és polgárisulásra vezet: a gyávaság oly elvét – mely az emberiség szemében a megvetést érdemli ki – mint hivatásához nem méltót, kell hogy nyilvánítsa.

A Mózes-féle eszme győzelme tehát a régi zsidó eszme képviselőinek kiirtásával biztosíthatott; ők arany borjukkal, mint az uzsoraszellem jelvényével, – mely egyértelmű az érdek elvével, – együtt megsemmisítettek.

A fegyveres erővel hódítási elv alkalmazása Kánaán bevételét és Judäa királyság alapítását eredményezel

Miután azonban e korszak csak arra szolgálta, jelen értekezésünk keretébe nem vágó elv alkalmazását fejtegetni, úgy inkább azon időszaknál vesszük ismét bizonyítékaink fonalát fel, hol Judäa királyság a világtörténelem lapjairól eltűnvn, – az a zsidó eszme előtérbe lépésének, t. i. az érdek elvének csinál helyet.

A zsidó eszme reakciója.

Judäa királyság megbuktával megszűnt annak forrása és támasza is, a physical erő elve. Most tehát a zsidók kiváló figyelmüket a zsidó elvre fordíták, mely annak az általános hódítást biztosítsa.

Midőn ők az assyriaiaktól és perzsáktól megtámadtatának, volt ugyan még egy párt, mely a hódítást fegyveres hatalommal lehetőnek tartá; ez azonban a régi eszme követői és hívei által agyon hallgattatott. Ők azt állíták, hogy, ha a jövendölések teljesezésbe mennek, és Izrael fiai a viláгурalmát kiküzdhetnék, akkor ez semmiesetre a fegyverek, hanem az érdek elvének alkalmazásával, mint hódítási eszközzel történhetnék meg.

„Mit használ nekünk – így mondák ők – saját tartománynyal, királysággal, erősségekkel és hadseregekkel bírnunk, melyeket egyetlen vihar egy pillanatban elpusztíthat, és minket a hódító rabszolgáivá tehet?”

„Nem, a Mózes-féle elv magában véve szép lehet, hanem ez csak chinmra. Kincseinket és hatalmunkat nem szabad egy helyre összpontosítanunk; azoknak mindenütt és sehol kell lenniök, úgy, hogy azok elleneinknek ne eshessenek zsákmányul. Egy országnak, egy királyságnak sem szabad a miénknek lenni, hanem arra kell törekednünk, hogy minden ország és birodalom gazdagságát sajátunkká tegyük. Szétszórva a föld egész felszínén, nem szabad állandó lakhelylyel bírnunk, hanem oda kell sietnünk, a hol az aratás a legbusásabb. Nem az Ábrahám, Izsák és Jákob által előirt elv folytán, hanem csak így lehet és kell a jövendőmondásoknak teljesülniök, melyek Izrael fiait a világ meghódításával kecsgetetik.”

E két elv feletti küzdelem két pártra osztá a zsidó nemzetet, mely hosszabb ideig az uralom elnyerése végett versenyzett. E kölcsönös küzdelmek következménye az lón, hogy a zsidók magukat majd a cosmopoliticus kivándorlásra szorítva láták, majd megint Zionhoz, nemzetiségük látható központjához érezték magokat vonzatva. A Decentralisatio iránti törekvés egy bizonyos ideig fölénynyel bírt, és oka lón a kivándorlás azon nemének, mely a babyloni fogság elnevezése által ismeretes.

E fogság valósággal azonban nem volt más, mint egy támadó, a zsidók által megkezdett oly célbóli mozgalom, hogy győzőiket ármány és uzsora által megalázzák.

A politika és harc terén legyőzve, az assyriaiak kifosztása által akarák magokat kártalanítani. És valóban, egyszer az assyriai birodalom bensejébe behatolva, hatalmokban keríték az ország kincseit, és magokhoz ragadák ezenfelül annak adminisztratív és politikai hatalmát. E győzelem Eszther és Mardochai cselei segélyével sikerült, kik a vén Ahasver királyt játékszerűen használván, az állam kormányának gyeplőit is kezeikbe vevék.

A római korszak.

Judáának a rómaiak általi meghódítása a zsidók cosmopolitanus tendenciájának egy meghatározott irányt jelölt ki; ők tehát a birodalom mind keleti, mind nyugati tartományaiba nyomultak be.

Belopták magokat annak majd minden vidékén hódítóik és ezek alattvalói közé, és bánatuk szerint tudák azokat ármány és uzsora által kizsarolni.

A zsidók ezen előzönlésének, nemkülönben azon izgató szellemnek kell azon gyűlöletet tulajdonítanunk, melylyel a rómaiak irányukban viseltetének. Midőn ezen gyűlölség a legmagasabb fokra hágott, kezdék meg a rómaiak azon, mint oly faj kiirtását célzó hadjáratot, mely a birodalomban valódi országos csapásnak tekintetett.

Titusz hadjáratának kelle a zsidó nép fővárosát szétrombolnia, melyet a rómaiak a zsidófaj tevékenységi központjának tartottak. Ezen hadjárat azonban elhibázá a kilátásba vett célt, és pedig azon egyszerű oknál fogva, mert Jeruzsálem már korábban megszűnt a zsidó nemzetiség actiójának központja lenni.

Hiszen a zsidóknál a cosmopolitanus decentralisatio mozgalma ekkor már a központosítás rendszerének helyébe lépett, és a physikai erő elve, az érdek elvének adott helyet. Egy ily elvcsere után Judäa erősségei és Jerusalem falai a zsidók támadási tervei mellett nem bírtak tényleg már becscsel. Ők támadásaikat elég bátran minden pontra elkezdék, és általános hódításaiknál csak az ármány és uzsora fegyvereivel működtek.

A római politika is egy igen nagy hibát követett el, midőn fegyvereit egy oly pont felé intézte, melynek elpusztítása a

zsidó hatalmat meggyöngíteni nem vala már képes. Mert miután a zsidók már korábban egy ily pontot egy oly elvvel cseréltek fel, tehát ezen elv képezé hasisukat; és ez elvet akarták a rómaiak leküzdeni és megsemmisíteni?

Egy ily vállalat azonban nem állott az utóbbiaknak hatalmukban, és Titusz Jerusalemmel még az egyedüli akadályt is elgördítő, mely a zsidóknak útjukban volt, hogy magukat egész erővel a többi nemzetekre vessék. E mozzanatban lemondott ezen nép örökre hazájáról és a Mózes-féle hagyományokról, és megkezdé az érdek elve általi hódítás nagy művét.

A keresztyének előítélete.

Azon indokok, melyeket előbb felhoztunk, és melyek a zsidókat kényszeríték hazájokat feladni, oly előítéletet hazudtolának meg, mely a keresztyén népeknél gyökeret vert. A keresztyéneknél azon általános hit uralkodik, hogy a zsidók, nyakasságuk végett – Krisztus isteni küldetését elismerni – szórattak szót a földön.

A történelem azonban e vélelmet, merő előítéletül mondja ki; inert számtalan bizonyítékot lehetne azon tényállás megállapítására felhozni, hogy a zsidók szótszóródása nem volt más, mint egy önkéntes és jól kigondolt kivándorlás. A bizonyíték azonényt illetőleg, hogy a szótszóródás önkéntes volt, abban rejlik, hogy Jeruzsálem bevétele előtt négyszáz evvel (a Makka-bäusok idejében) e nép a szélrózsa minden irányában elkezdte terjeszkedni.

Egy másik bizonyítók arra nézve, hogy nem a nyers erő volt oka a zsidók szótszóródásának, azon körülményben lehető, hogy Titusz győzelmű szekere mögött, csak néhány ezer foglyot hurcolt volt magával, épen eleget, hogy Róma utcáin bevonulásánál tüntessen. De néhány ezer zsidó fogoly és Judäa egész népessége között, óriási a különbség, mely úgy hisszük elég arra, hogy minden más bizonyítékot illnsoriussá tegyen, melyet az érdemben, hogy a zsidók erőszakkal szórattak szét – előhozni lehetne.

Vegyük továbbá azon tényt figyelembe, hogy a rómaiak a leigázott népeket sohasem terelték szót, úgy annál kevésbbé

hihető, miszerint a zsidóknál – kiktől úgy sem tartottak – kivételt képeztek legyen.

Miután tehát constatáltuk, hogy a zsidó nép szétszórtsága, részekről csakis mint oly támadó mozgalom tekinthető, mely az általános hódítást célozza – úgy arra utaltatunk, hogy további lépéseiket és fejlődésüket a római birodalom és a középkor utolsó idejében kövessük.

A középkorszak.

A római uralom hanyatlása, és a barbár népek becsapásai oly átmeneti korszakot hoztak létre, mely a zsidó elem terjedésének kiválóan kedvezett. Két oly elem közt létezve, melyek közül az egyik elerőtlenedve, a másik pedig a durvaság állapotában volt, sikerült a zsidóknak lappangva előre nyomulni, és a barbárok lakta tartományokban megtelepedni. A keresztény egyház és a feudális hatalom ugyan célzataiknak ellene volt, akadályozván egyszersmind fejlődésüket; de a zsidók ily akadályok által nem hagyák magokat feltartóztatni, s megtudták a papság és nemesség ellenségeskedését zsidbasztani. Ok csak egy ellenséget ismernek, mely rajok nézve félelmes lesz, s ez az, mely a verseny (Concurrentia) alakját veszi fel, s őket saját területükön, t. i. az érdek elvéén támadja meg. Míg a zsidóknak megvan engedve nyugalmasan pénzt gyűjthetni, addig előttök a többi közönyös; sőt ellenkezőleg a háttérben kigúnyolák ép úgy a fegyverrel, mint a papi elvvel győzelmeseket.

Míg tehát Európa különböző népekre és birodalmakra osztott fel, a zsidók valamennyi kereskedelmi gyúpontra szétszórva jelentek meg, a hol magukat befészkelek, kereskedést és uzorát üzendők. Igen gyakran gazdagságuk s főleg azon eszközök miatt, melyek által azt megszerzek, iszonyú üldözéseknek lőnek ugyan kitéve, hanem e hatalmi tények csak mulékonyak, s nem eléggé erősek valának arra, hogy a zsidó hódítások mindinkább emelkedő árját – mely mindig több tért foglalt el – feltartóztassák.

Ilyszerűen tolták fel magukat a zsidó telepítvények Európa

főkereskedelmi s forgalmi helyeibe. Egy sereg zsidó kapott így lábra Velencében, egy másik Genuában, míg ugyanekkor Spanyolhonban, Németalföldön, Német- és Spanyolországban telepítvényeik keletkeztek. E seregek, ámbátor messze földön szétszórva – mégis egy erős és egyforma összeköttetést képeztek, mely egyetlen mozgató erő hajtása, az érdek elve szerint gyakorolta tevékenységét.

Azon állítás, mely szerint a zsidófaj szétszórt tagjai egyeséges és félelmes tömeget képeztek, semmi esetre sem egy légből merített phrasis, hanem egy oly igazság, mely matematikai pontossággal bebizonyítható.

Mint első bizonyítékot azon tényt hozzuk fel, hogy a nyugati nemzetek napjainkban civilisatiójának közepette az összetartozandóság köteleke, mely a zsidót a zsidóhoz köti, – sokkal erősebb és szorosabb, mint azon kötelék, mely a zsidót a keresztyénhez csatolja.

A második bizonyítók abból áll, hogy ugyanazon vallási és történeti hagyományok, nemkülönben ugyanazon összetartozandóság valamennyi zsidó között, a világ egyik végétől a másikig, Kamschatkától San Franciscoig, a civilizált Európa közepétől egész Ázsia bensejéig – feltalálhatók. Az egész szétszórt és mégis összetartozó tömeg, azon egyetlen eszmétől, egyetlen hittől van áthatva: hogy ők a választott nép, és hogy a világ kincsei örökségüket képezi. Kérdezzék ki – t. olvasóim – mint nekünk is többször volt alkalmunk ezt tenni – a zsidó vándort, ki a Kárpátokat vagy a tatárországi sivatagot bejárta; kérdezzék meg a csaláintos alkuszt, ki a tőzsde körül vagy a Lipótváros utcáin csatangol, és kegyetok mindnyájánál, ugyanazon hitet, ugyanazon bizalmat a jövőben fogják feltalálni.

A zsidó solidaritás oly nagy, hogy ha önök egy zsidót megtámadnak, akkor mind az öt világrész zsidói is meg-

támadvá érzik magokat, s mint egy ember kel fel önök ellenében!

Mindenütt, hol zsidók vannak, a zsidó ott éji szálásról, támogatásról és segélyről biztosítva van; hasonlóan a héber nyelv irányával – minden ország zsidainál értesítőül szolgál, és összeköti az egész földön szétszórva levő zsidó-községeket egymással.

A zsidó szabadkőművesség az igazi, melynek ellenében a miénk majdnem játékszerré törpül le.

A középkorban e zsidó kalandorok a legszerényebb módon sompolyogtak mindenütt be, a nélkül, hogy valamit igénylettek volna az élet fentartására szükséges eszközökön kívül; belenyugodtak abba, hogy rongyokkal takarva a legnagyobb nyomorral küzdjenek meg, s mindennek dacára megmaradt régi bizalmuk egykori hivatásuk iránt.

Az önmehtagadás csak alig megközelíthető ily példáját hiában keresnök fel a történelemben, melynek a zsidók magokat századokon keresztül alávetek, csakhogy céljokat, – a világ pénzügyi meghódítását – elérhessék. Az önmehtagadás segélyével és azon szigorú fegyelemmel az uzsora eme harcosai zászlójukhoz – az érdek elvééhez – hívek maradtak, és lettek józan, tevékeny és erőteljes emberekké.

Azon elv vált a zsidóknál törvénné, mely őket a spártai életmódra kötelezé, s mely egyszersmind attól óvta meg: hogy henyélés és kicsapongások által elkorcsosodjanak. E szigorú életmód és fegyelemben rejlik titka annak, miként vált lehetővé oly eredménnyel a többi fajok ellen küzdeni, és oly szerencsével az elidegenítést elsajátítani. Ezen gazdasági és pénzügyi küzdelemben sokszor sikerül a zsidónak elleneinek százát a küzdtérről leszorítani, és csupán az által, mert az érdek elve, a nyereség csalátke, józanabbá, tevékenyebbé és erőteljesebbé teszi őket, mint elleneik százát összevéve.

A zsidó romlottság.

Kevés ember fogja azon állításunkat elhinni, hogy a zsidók, a fenébb elősoroltak dacára, mégis az erény lényegét bírják. Ezen állításunk annál inkább vehető paradoxonul, mert vannak emberek, kik a zsidókat a legrosszabb embereknek tekintik. Ezen emberek elfognak csodálkozni, ha hozzátesszük, hogy ők mind a két fogalmat egyesítik magokban, t. i. a legmagasabb mérvben erényesek, s a legundokabb módon gonoszak, sőt terjesztői a bűnnek!

Hogy ezen látszólagos ellentmondást teljes mérvében fölfoghassuk, kell, hogy felvilágosítsuk azt!

A zsidó erényes, mert ő – hogy úgy mondjuk – gyakorlati, – és nem mint mi platonicus szeretetet érez az erény iránt; a zsidó az erényt érdekből gyakorolja, azaz annak azon anyagi előnyei végett, melyeket az neki szerez. Az erény gyakorlata meghosszabbítja életét, s ez által képesíti őt, pénzre szert tenni; ez kielégíti a zsidót, s ezért nagyra becsüli azt. Hanem azért, ha egyrészt az érdek elve az erény gyakorlatára kószt, másrészt ugyanazon elv kényszeríti a bűn ösvényére is lépni.

A zsidó, ki ily módon azon előnyöket, – melyeket neki az erény megszerez, – magának biztosítani tudja, ezeket saját kizárólagos egyedáruságának tekinti. „Az erény – úgy mond – jó dolog, melyet nekem meg kell őriznem; hanem másnak nem szabad azt bírnia; mert másként nem volna lehetséges pénzt csinálni.”

Tehát számításból, spekulációból megtaksálja az erényt, valamint felhasználja a bűnt eszközül vagy fegyverül a megsemmisítésre.

Így változik az erény és bűn a zsidó kezében hatalmas eszközzé, melyet mint védő és támadó fegyverül használhat. Az erénynyel dacol a veszteség és szerencsétlenség ellenében, a bűnnel megtámadja azokat, kiknek vagyonát akarja elnyelni.¹⁾

¹⁾ Ha arra nézve bizonyíték kell, miként iparkodtak a zsidók az erkölcstelenedés útján meggazdagodni, úgy csak néhány általánosan ismert tényre utalunk.

Bénazet és Blanc, két zsidó, alapítói a hírhedt, de újabban megszüntetett baden-badeni és homburgi játékbarlangoknak. Blanc most Monacóban szerepel.

I l a h m i basa, az egyiptomi alkirály fia, meseszerűen nagy vagyont örökölt, mely nem kevesebbre mint 150.000,000 frankra rúgott Oppenheim zsidó Alexandriában bankárja lón, s oly kitűnően (!?) kezeié az ifjú Iahmi vagyonát, hogy kezelésének három éve elég volt a herceget csődbe juttatni.

A zsidók haladása a középkorban.

Az egész középkoron keresztül a zsidó kereskedelmi telepítvények mind megannyi ellenséges földöni táborok valának, melyeket minden órában elhagyni és másutt ismét felütni lehet. Az egész kereskedés hasonlított egy nagy küzdterhez, a melyen a két ellenség naponkénti találkozásai és csatározásai, t. i. egyrészt a bennszülöttek, másrészt az illető országbai betolakodott zsidók részéről, folytak; s melyeknél természetesen az utóbbiak győztek mindig, és így csakhamar az összes kereskedelmi világ fölötti hegemoniát szerezték meg; mert épen a kereskedés felelt meg leginkább a zsidó ösztönnek. Már magában a zsidók gondolkozásmódja is jellemzi azon körülményt, mely szerint az általok választott keresetmódoknak egyike sem járult egyenesen a nemzetgazdaság gyarapításához; földműveléssel, bányászattal, általában nyers termeléssel, sőt a nyers termékek feldolgozásával a zsidó nem igen foglalkozik, ő csak az értékek forgalombahozataláról gondoskodik, és az által gazdagszik főleg meg, hogy értéktelennek látszó tárgyakat jó pénzzel cserél be. Nem rjuiaszthatjuk el a t. olvasót e körülményre figyelmeztetni, miután csak ez által constatálható, miszerint a zsidók nagyobbbrészt terméketlen herék; (inproductiv parasiták); mert mi indíthatná őket az arcuk veritékéveli munkára, midőn magukban bírják azon módokat és eszközöket, a másoktól termeltet elsajátíthatni?

Ezen egyszerű oknál fogva a, zsidók mindig távol tarták magukat a földműveléstől, és a változatos nomád életet ennek eleibe tevék, miután azon előnnyel kínálkozott, mindenkor minden mozgalomnál szabiidon működhetni. Ezen ingólét, –

mely nekik lehetővé tévé mimlig azon helyeket felkereshetni, hol nagy zsákmányra tehetek szert, – nyilván onnan származhattott, hogy legkevésbé sem valamik a röghez kötve; de különben is igen összhangzott ez cosinopoliticus tendenciájokkal, s általában támadási rendszerükkel.

Így p. o. az olasz államok virágzó korában, Velence, Genua és Firenze telve volt zsidókkal; ezen államok hanyatlása arra indítá őket, Délen összehalmozott kincseiket felszedni, és Német, Lengyelországba és Németalföldre áttelepedni, miután időközben ezen országokban a kereskedelem és ipar fejlődése a nemzeti vagyont lényegesen megnagyobbította. Angliára került e részben utoljára a sor, nevezetesen az előbbi század vége felé, midőn is kereskedésével és tengerészetével az addig domináló Hollandiától a fenhatóságot (Suprematia) elragadá, és annak helyébe lépett. Kevesebb szerencsével jártak Spanyolhonban; ott a bennlakóktól a kivándorlásra kényszerítetónek, mivel őket mint idegen tola-kodókat és titkos szövetségeseit a móroknak tovább túrni nem akarták. ¹⁾

¹⁾ Azon palladium, mely alatt S p a u y o l h o n b a n a vallásszabadság fentartatik, az alkotmánynak, a Cortes által még a folyó 1876. évben elfogadott XL cikkelye által imígyen jeleztetik: „a r. kath. vallás az államvallás, és kizárólag az állam által tartatik fenn. A vallási cultus szabadsága, a mennyiben a keresztyén morál korlátain belől mozog, törvényesnek ismertetik el; hanem másnemű nyilvános manifestatiók – a kath. egyházáén kívül – t i l t v á k.” A z s i d ó k a fehebbi felfogás szerint tehát a tolerantiából k i z á r v á k

A zsidók, mindenkor zsidók.

A zsidók középkori történetének rövid áttekintése után nekünk még azon feladat jutott, egy egyes, avval összefüggésben levő kérdést, – mely magában véve igazi világsodája – különösebben vizsgálat tárgyává tenni. A zsidók össze nem vegyülésének megjegyzésreméltó tényét véljük. Dacára saját tárgultan lett szétszórtságuknak, dacára más fajokkali századokon áti érintkezésüknek, a zsidók még napjainkban is azok, kik tizennyolcszáz év előtt voltak; hasonló jellemvonások, ugyanazon typus még most is ép úgy feltalálható náluk, mint akkor, mintha akár idő és szokások, akár az idegen elemekkel érintkezés, valamit ezeken változtatni képesek nem lettek volna?

Ezen ritka jelenség különböző tényezők összeműködésének eredménye; melyeknek legnevezetesbjeit íme itt felsoroljuk: 1. a vallásos és történeti hagyományok köteléke; 2. a vérrokonság köteléke; 3. a kölcsönös solidaritás érzete; 4. a többi nemzetek gyűlölete. E tényezők hatalmas összeműködésének lehet tulajdonítani, hogy a zsidók zsidók maradtanak, dacára annak, hogy különböző országokban szétágazták, és néha azok erkölcsseit is elfogadták. Átváltozásuk németekké, franciákká és lengyelekké, úgy az újabb időben törökökké, magyarokká is sat. csupán csak felületes, és legkevésbé sem változtatja meg benső, őszidó természetüket, igen, e különböző nemzetiségek elfogadása nem volt más, mint álca, melynek védő hüvelye alatt ők annál észrevetlenebbel belophaták magukat a birkaakolba; úgy hisszük, felesleges megjegyezni, melyik állattal a mesében osztják e jellemvonást.

Vagy az egyik, vagy a másik; vagy lenne zsidó, vagy német, francia, orosz sat., de nem; a zsidók állításaként mindkét tulajdon összeköthető, és míg például egyrészt „igazi” (?) francia honszeretetőket előszeretettel fitogtatják, addig másrészt nem ártallják „zsidó nemzetiségökkel” nyíltan kérkedni.

Crémieux és Lewy Armand nyíltan kimondák, „hogy ők büszkék egészen ujjok hegyéig zsidók lehetni.” De miután tudjuk, miszerint az ujjhegyen túl kevés hely marad, akkor ily egyéniségeknél a francia nemzetiség nem igen nyomhat a latban!

A zsidók az újkorban.

Az egész középkor idejének tartama alatt a zsidók egész csendben hordák össze a jövő hatalmuk nagy építményéhez szükséges mézshomokot; érintetlenül a nagy világ üzelmeitől, zugaikban kincset kincsre halmoztak, és elég ügyesen állíták fel Európa egyik végétől a másikig az uzsora csatarendjét, a honnan ők a homályból a napfényre törhessenek, és hatalmuk magaslatát elérhessék.

Végre megjelent a várva-várt nap. A szabadság azon reggélén, a melyen a feudális államok régi és elkorhadtt épülete összeomlott; midőn Európa addig fennállott állami, társadalmi és egyházi viszonyai oly csapással illettettek, mely után nem ocsúdnak fel többé; midőn a modern eszmék rohanó árja, mindent, mi azokat netán gátolandá.– feltartóztatlanul magával sodra: ütött az első francia forradalom napján a zsidóknak is azon óra, melyben mindeddig látszólag is békózott voltukból felszabadítva, erejük egész teljét kifejtheték, és azon útra léphetének vala, mely őket a világ uralmához vezetendő!

Az egyetlen sorompó, mely őket ez ideig korlátozó, ezáltal nekik is megvolt nyitva. Aláaknázva Voltaire tanaitól, legyőzve a liberalismus hatalma által, a középkor nemzeti és vallási korlátai is ledőltek, – és Európa, mely igyen a múlttal szakított, egy új alakulásnak, a jövő mindenféle befolyásainak volt kitéve. Ekkor vállvetve a szabad gondolkozásukkal, a Jacobinusokkal, Carbonarikkal, egy szóval minden árnyalatával a forradalmároknak kezdek meg a zsidók Európa újjáalakítását, csatlakozva mindazokhoz, kik azt hangoztaták: „Éljen a tolerancia, éljen a testvériség, le a kasztokkal, le a kiváltságokkal!” Azalatt, míg e hangok a népek ajkain, az általok igazsá-

gosnak és szükségesnek felismert haladás követelményeit jelenték, nem voltak a zsidóknál ezek egyebek, mint ügyesen kivitt hadicsel, mely elleneik sorait felbontá. Vagy miként magyarázzuk meg magunknak e tényt, ha akként nem: midőn ugyanazon zsidók tevék ezt, kik egy pillanatig sem tétováztak, saját vallásukkal, hagyományaikkal és alapelveikkel szakítani?

Zárt sorokkal támadták meg tehát a zsidók elleneiket, s miután azokat minden ponton túlszárnyalták, tűzék fel a régi Európa romjain zászlójukat. Azóta a zsidóság európai hatalmának várfokán azon lobogó leng, melyen e szavak fénylenek: „Materialismus és érdekpoltika!” jelentőségteljes szavak, kulcsai a zsidó világhuralomnak.

Az egész hódítás a zsidóknak egy lövet porukba sem került; eltekintve attól, a mi a forradalom és liberalismus vívmányai által érett gyümölcsként ölükbe pottyant – mostani álláspontjukat nagyjából azon jellemtelen üzelmeknek köszönhetik, melyekkel elleneiket egyenkint és egymásután küzdésképtelenné tevék. Így szerzek meg ügyes taktikával azon központi állás előnyeit, melyekkel kényők szerint majd az egyik, majd a másik oldal ellen fordulhatnak. Miután Így változtatva ma forradalmat szítva, holnap legitim kormányt támogatva, egyik kézzel államfelforgató utópiák terjesztéséhez járulnak, míg a másikkal monarchiákat állítanak helyre, és újdonsült autokratákat juttatnak trónra; mind a két részt le tudják maguk iránt kötelezni, vagyis magyarán mondva kenyerezni, s legyen az e tekintetbeni eredmény bárminemű, mindig roppant hasznot bírnak maguknak biztosítani; mert a kormányoknak ép úgy, mint a forradalmi pártoknak könnyen felfogható okoknál fogva, mindig pénzre van szükségek, s kik azt ide kölcsönzik, azok természetesen a zsidó urak, magától értetvén, soha a megfelelő pengő pénzbeni dús kamat, és az engedmények és szabadalmak különböző nemei nélkül!

Pénzügyi hódítás.

Az eddig előadottak nyomán láttuk, miként a nagy vallási és politikai átalakulások, melyek az egész keresztyénséget megrendíték és több táborra és pártra oszták – a zsidóságnak kiváló előnyére váltak, miután azt képessé tévé, mind e zavarok közepette hódítási művében egy elhatározó lépéssel előre hatolni, és magának a pénzügyekben, államban és társadalomban a Hegemóniát meghódítani. E hódítás – és ezt még egyszer hangsúlyozzuk – semmikép sem képzeleti; mert az egy hódítás a „szó legmerészebb értelmében”; igen, a zsidók – távol attól, hogy abból titkot csináljanak – bevallják ezt, és „a zsidóság legkiválóbb és legfőbb feladatának „ nevezik el.

Már a középkorban nagy halmaz kincset gyűjtenek a zsidók, hogy evvel egy bizonyos befolyást biztosítsanak maguknak. Hanem hogy pénzügyi hatalmuk oly bámulatraméltó kiterjedést nyerhete, és hogy a különböző nemzeti vagyonok oroszlánrészét magokhoz ragadhaták, még más indokoknak összehatása szükségeltetett, melyek közül első sorban: a cosmopoliticus eszmék terjedését, a nagyobb egyenlőség kicsapongását az európai nemzetek erkölcsében és szokásaiban, a közlekedési eszközök többítését és a nemzetközi viszonyok emelkedését nevezhetjük meg.

Ezen a tizennyolcadik század vége felé kezdeményezett, és évről évre nagyobbodó közlekedés az egyes nemzetek különböző tagjai, és a legtávolabbi országok között leginkább járult hozzá, hogy a zsidó pénzügyi hatalomnak csodálatraméltó lendületet adjon. Ezen jelenség indoka akként formulázható legjobban,

hogy ép ezáltal ama pénzügyi hatalom befolyása a helyhez kötöttből általános lön. Miután a zsidók minden egyes ország pénzügyi helyzetének úgyszólva urai voltak, tehát ők inkább mint mások, voltak képesek az ipar általános lendületéből és az újkor találmányaiból hasznot húzni. Ugyanazon arányban, mint a pénzügyi vállalkozási kedv lábrakapott és általános lön, szélesbült tevékenységük tere is. Ép úgy – mint a súly törvénye szerint, a parányok a nagy tömegektől vonzatvák, úgy a kis tőke a zsidó gazdagság megmérhetlenségéhez húzódott, és a mint ugyanazon törvény szerint a vonzott testek mozgása mindinkább gyorsul: így leend a zsidó tőke vonzereje is naponként nagyobb; igen a vas gyűrű, melyet az a népek vagyona körül vont, ma már annyira keménynyé és széttörhetlenné vált, hogy minden túlzás nélkül állíthatjuk, miként a pénzügyi hatalom a világ egyik végétől a másikig a zsidók kezében van; hiszen nem hajtathatik végre mai napság egy fontosabb pénzügyi művelet, a nélkül, hogy a zsidók abban részt ne vennének, és annak gyümölcseit zsebökre ne dugnák.

Ezen az utón a zsidók rövid idő alatt oly sokra vitték, hogy ők most a leggazdagabb és legbefolyásosabb emberek, és egy oly nagymérvű hatalmi állási foglaltak el, minőt az egész történetben ismételve nem találunk. Roppant tőkéik magaslatáról – melyek súlya a nemzeteket agyonnyomni fenyeget – az egész világ pénzügyei és ipara felett rendelkeznek. A jelenkor legnyereségesebb és legkolossálisabb vállalatai Európában és azon túl, nem egyebek, mint zsidó egyedáruságok, mint p. o. az osztrák déli vaspálya, Európa bensejének főforgalmi ere; ép úgy Brazília bányái sat. sat.

Igen, menjünk tovább, és bátran merjük állítani – és ezt minden túlzás nélkül tehetjük – hogy senki sincsen közülünk, ki a zsidó hatalomnak akármily módon lekötelezettje ne volna; nem, mi mindnyájan, minden különbség nélkül fizetjük neki

adónkat, legyen az járadékainkért vagy házainkért, a kenyérért, melyet eszünk, vagy azon ruhákért, melyet hordunk. Még a királyok és hatalmasok is megszámlálhatók, kik a zsidók irányában adósak, és nekik ennek következtében erkölcsileg és tényleg alárendelve ne volnának.

A zsidó pénzhatalom hasonlít bizonyos tekintetben a Koboldhoz, a kinek ámbátor láthatlan – ujjai mindenki zsebébe dugva vannak. Mint a gond, úgy tud ő a kulcslyukon is belépőzködni, mindenütt jelen lenni és magát minden tekintet elöl elvonni. A csábító szerepét – úgy látszik – különösen jól érti, igen mi sejtjük, miszerint ő egykoron álúton ezt a bűnök nemzójétől ellesé, mert mint a sátán, így szól ő is hozzánk: „Imádjatok, és én titeket boldoggá teszek.”

A Rotschild-dynastia.

A zsidó pénzhatalom bámulatos lendületével karöltve jött, vagyis inkább egy szükségszerű előfeltételét és elodázhatlan alapját képezte annak az egyéni haladás a zsidó nép egyes tagjainál. Azon kis középkorbeli uzsorások mindenütt modern bankárokká vagy tőzsdeügynökökké, a hajdani vándorló zsidók csalafintos (pfiffig) üzérekké változtak át, és a házaló ruhakereskedők és zsidóruhások elegáns boltokat és ipararucsarnokokat nyitának meg.

Még hiányzott az épület megkoronázása, azaz a minden emberi vállalkozással veleszületett megtestesítése a mozgó elvnek egy konkrét és kézzelfogható hatalom által; mert a mint az egyházi és katonai uralom mindig egy pápában vagy fejedelemben nyer megtestesülést vagyis inkább kifejezést, úgy kelle a zsidó pénzhatalomnak is egy dynastia képzését eszközölni, mely az érdekek elvéből meríté vala eredetét és folytonos jogosultságát.

Az épület ezen megkoronázása nem soká váratott magára. Mert tényleg a napóleoni háború végével egy Rothschild nevű frankfurti zsidó inkább a tények hatalma, mint saját törekvései folytán, érte magát hivatva a zsidó pénzhatalom magas hatalmi állásának látható fejevé emeltetésére. Valamennyi zsidó meghajolt ezen új hatalombirtokló előtt, és azóta uralma a világ egyik végétől a másikig mindenütt elismerttetett. Mint a pénzügyek királya Rothschild ma ép úgy uralkodik a zsidó tőkék gördülő tömegei felett, mint a német vagy orosz császár hadseregeik mozgó tömegeinek parancsolnak.

A „minden zsidók egyeduralkodójának” hatalma egyéb-
iránt nem jó azon néhány száz milliónál aránylag számításba,
melyet tulajdonkép övének nevezhet, hanem azon sokkal na-
gyobb, meseszerű arany mennyiség után, melynek forgalma ca-
binetének parancsaitól függ. Minden zsidó millionarius, ki
Parisban, Bécsben, Berlinben vagy Londonban hajtja végre
pénzügyi műveleteit, csak annyiban Rothschild tábornoka, a
mennyiben ez magát az ő utasításai szerint annak pénzügyi hév-
mérőjéhez tartja.

A Rothschildek vagyona valami mesés. Rothschild An-
zelm, ki csak rövid ideje, hogy Bécsben meghalt, egy milliárd
frankra rúgó vagyont hagyományozott. E mérleg szerint e csa-
lád három ágának vagyonát három milliárdra lehet becsülni.
Ez megközelíti azon összeget, melyet Franciaország hadi kár-
pótlás fejében nagy nehezen felteremtett! Egyetlen család en-
nélfogva oly gazdag, mint egy nagy nemzet!

Ha az ember meggondolja, hogy e roppant vagyon a sze-
rencsétlenek milliójának véres verítékéveli gyümölcse, úgy könny-
nyen fejét veszíthetné el!

Mióta a világ áll, ily természet fölötti dolog soha sem jött
létre!

A Rothschild-család feje tehát egy hatalmasság, egy ural-
kodó a kifejezés egész erejében, és alattvalói azon emberi lények
milliói, kik szünet nélkül oda működnek, hogy hatalmát és fényét
támogassák.

A Rothschildek egy tucat kastélylyal – valódi királyi
székhelyek – a legfelségesebb és míveltebb országokban fekvő-
ket – bírnak. Azokban ez uralkodók a legfényesebb pompát
fejtik ki, és fogadják a világ nagyjainak hódolatát, a császárok
és királyok sem képezvén kivételt. Mégis a Rothschild család
nem fektet rá nagy súlyt, hogy királynak neveztesseék. Ő
zsidó felsége meg van valószínűleg avval elégedve, ha a dolog

érdeme szerint király lehet, és azon hatalmat élvezheti, melyet roppant kincsei neki amúgy is megszereznek.

Azonban Rothschild minden tekintetben egy uralkodó szerepét betű szerint játssza, és sohasem mulasztja el azon kötelességeket, melyet illetően királyi méltósága reáruház.

Ő az, ki a zsidó népet teljes fénynyel képviseli, épen úgy, mint más uralkodók illető népeik hatalmát. E zsidó uralkodó például nem vonakodik mindazon aláírásoknál résztvenni, melyeknek a divat vagy a hír bizonyos fontosságot tulajdonít. Továbbá Rothschild mindig gondoskodik arról, ha egy helyiséget látogatásával szerencsétlet, hogy ottani jelenlétének emlékét fentartsa, történjen az egy emberbaráti intézet alapítása, vagy fejedelmi ajándék által.

Azonkívül a Rothschildek, mint látható fejei a zsidó nemzetiségnek, egy idő óta kötelességükké tévők, az első kő letételét ott eszközölni, hol egy a zsidóknak kizárólag szentelt jótékonyági intézetet felavatnak.

A mit más uralkodók tesznek, az természetesen a zsidók királyának is meg kell tenni.

Tehát oly megmérhetlen és korlátlan e zsidó autocrata hatalma, hogy a többi császárokét és királyokét messze túlsugározza. Legközelebb, midőn két oly nagy ország, mint Francia- és Poroszország, egy pár százezer főnyi harcosból álló sereg-számmal véres háborút viseltek, egy harmadik hatalmasság közbenjárása is szükségeltetett, hogy a megrendült nyugalom Európában helyreállítassék. E hatalmasság Rothschildnek neveztetik, a pénz kegyelméből! azon királynak, kinek aláírása a párisi szerződés megkötéséhez nélkülözhetlen volt.

Társadalmi hódítás.

A pénz hatalma folytán a zsidók által illetéknép kivívott előny azon eszközöket is rendelkezésükre bocsátá, mely társadalmi és állami szempontból állásukat is megjavította. Egy ilyeszerű haladás roppant előnyeit korántsem téveszték szem elől, hanem miután zugaikból és úgynevezett zsidókvártélyaikból előbújtak, azon valának, a benszülöttekkel addig fentartott kereskedelmi összeköttetéseiket minél hosszab, minél többféle társadalmi érintkezésekbe átvinni, míg nekik a keresztyén társadalom kapui egészen megnyíltak, és ők ugyanazon családoknál bejáratosak lőnek, melyekkel érintkezniök elébb tiltva volt. Ezen módon levének lassanként ismerősökké, ismerősökből barátokká, s barátokból polgártársakká; mi nem zára ki azt, hogy azért benzejőkben oly igaz zsidók maradjanak, mint hajdan.

Midőn így magokat a különböző nemzetek kebelében kényelmesen befészkeltek volna, kezdenek azon szabad tudományos hivatásnemek, hogy úgy nevezzük, egyedárusága után sóvárogni, mely csupán a magasb társadalmi rétegeknek állott nyitva. Jól tudva, miszerint csupán ennek segélyével jutandának tekintély s tisztségekhez, valamint politikai hatalomhoz – lettek írókká, orvosokká és tanárokká, előzönlvén a jogi és journalistai pályát. Ez utóbbira kivált mindig némi előszeretettel szentelek magokat, mert mindenkinél jobban ismerek azon előnyöket, melyeket egy engedékeny és kényelmesen kezelhető műszerből vonhatának, melylyel egyszersmind a világgal azt lehete elhitetni, a mit az ember akar. Ezen zsidó újságírók minden államban egy sorakozott és hatalmas összeköttetést képeznek, állván az ép oly

okos és szorgalmas, mint kimélytelen fejekből, kik némi tekintetben a beavatkozás jogát minden idegen ügyben magoknak vindicálták, hogy a közönség jóhiszeműségét kizsákmányolhassák. Világos e szerint, hogy egy ily eszközök felett rendelkező összeköttetés, – sokkal hatalmasabb lévén, mint az egyház és feudál állam – egy erős és félelmes hatalmat képez, melynek kezeiben mi nem vagyunk egyebek, mint rab-szolgák.

Politikai hódítás.

A zsidóknak a keresztyén társadalomban illetéknép osztályrészt jutott biztos állás, adta közökbe a kulcsot, mely nekik nemsokára a politikai jogegyenlőség' kapuit is megnyitandá. Midőn tehát a, régi társadalom bukóival és korlátaival megbuktatva volt, nem álltak útjokban többé nehézségek; hiszen ők maguk segítették elő a szabadság és egyenlőség híveivel e bukutatást, ennél fogva ez utóbbiak, mint a helyzet urai – azoknak a vizsontszolgálatot nem tagadhaták meg. Programjukhoz képest, mely az egyenlőséget a legszólesb alapon ígére, el kelle magokban fojtani minden benső ellenszenvet, és a zsidókat telivérű polgártársakká nyilvánítaniok.

Ezen az újítási kórbán senyvedő törvényhozók tehát kereken kimondák, miszerint a zsidók ép oly emberek, mint mások, s ép így mint ezek megérdemlik, az általános emberi jogok osztályrészeséivé lehetni. Ezen elméleteiknek humánus, megkapó látszatától elkápráztatva, nem valának ezen emberek képesek, azon veszélyt észrevenni, melylyel oly egyénektől fény egettettek, kik előtt, a nemzeti összetartás takarója alatt, mindig csak egy nagy cosmopoliticus, világot uraló összeköttetés céljai lebegtek. Mindenesetre, ki gondolhatta, és láthatta volna előre már akkor azt, hogy ugyanazon zsidók, a kikkel az ember politikai bruderschaftot ivott, a későbbi ivadékoknak életét oly nagyon megkeiserítendik.

Megkeltett volna épen gondolni, hogy magában véve akár mily ártatlan és jogosult legyen az egyenlőség adományozása egyes személyek számára, oly vészthozó és káros lehet általáno-

san, midőn az egy egészen idegen, minden országban elágazott fajnak jut osztályrészül.

A zsidó egyenjogosítás következményei nem maradának soká el. Miután igen hosszadalmas volna, az egész, a zsidók által a politikai hódításban követett eljárást bővebben fejtegetni, csak arra szorítkozunk legalább kimutatni, mily messzire haladtak máig, és minő álláspontot foglalnak el a politikában jelenleg.

Hogy a diplomatiánál kezdjük, eleve constatáljuk, miszerint az tömve van zsidóval; ugyanazon sorsban részesülnek Anglia, Franciaország és Osztrák-Magyarhon törvényhozásai is, melynek legbefolyásosabb tagjai e fajhoz tartoznak. Zsidó miniszterek és tanácsosok szinte nem ritkák. Disraeli – az angol premier; Goshen a brit admirális első lordja; a lármázó Lasker a porosz országgyűlésen – mind zsidók. Francia- és Spanyolország két exdictatora G a m b e l l a és C a s t e l a r szinte zsidó eredetűek. E két H a b a g a s az emberiség mentői szerepét akarák játszani.

Ha meggondoljuk, hogy a zsidók mindezen államokban a lakosság igen csekély törtszámát képezik, akkor el kell ismerünk, hogy e kis minoritás a nép majoritásával szemben máris igen nagy fölényben van.

Hogy e napról-napra nagyobb dimensiókat öltő haladást biztosítsák, a zsidók egy sajátságos ravasz taktikával élnek, melynek alapvonalait a következőkben adjuk:

1. Mindenekelőtt azon vannak, hogy az egész világon elterjedt befolyásukat az adott pillanatban a meghódítandó ponton lehetőleg összpontosítsák, hogy ezáltal a helyi ellentőrekvéseket elnyomhassák.

2. Arra törekednek, hogy netáni egyonetlenkedéseinkből hasznot húzzanak. E célból tőkék és befolyásuk hatalmát majd az egyik, majd a másik párt rendelkezésére bocsátják, míg egy-

úttal arról is gondoskodnak, hogy minden pártban képviselőik legyenek; hála e rendszabályuknak a zsidók mindig készek minden pártgyőzelmet saját javukra kizsákmányolni.

A hatalom ily szerű felosztása hasonló egy kártyajátzmához, melyben mind a négy szín képviselve van, úgy, hogy egy pár ütés mindég biztosítva van az illető játszó részére, közönyös levén előtte a tronf akármelyik játszótársánáli léte. Így p. o. Franciaországban vannak imperialisticus, republicanus, sőt még socialisticus zsidók. Ha az Imperialismus jut fölényre, akkor Fould, Pereire s társa állnak helyt, a zsidó érdekeket kópviselendők; ha ellenben a köztársasági irány győz, akkor itt van Cremieux, ki ekkor a zsidó ilyszerű kártyajáték trompfszinét ölti magára.

Ez ügyes műfogás segélyével megőrzik Prestige-öket függetlenül minden kormányváltozástól, és így mindinkább közelednek céljukhoz, a világ meghódításához; mert csak ők bírnak azon titok kulcsával minden párttal nyerni és egygyel sem veszíteni.

E játékot, melyet minden egyes nemzet kebelében oly ügyesen űznek, a nemzetközi politikában nagyban ismétlik a diplomatia zöld asztalánál. A mik ott az egyes pártok, azok itt az egyes nemzetek, és a mint azoknál, úgy nemkülönben ezeknél is mindenkor azon hatalom trompfszíné szolgál mérvadóul, mely a jelzett pillanatban az európai concertet igazgatja. Egy példa erre nézve világosabban szólhat:

Míg Francia- és Angolország hatalmasak valának, a zsidóság haladásában ezek befolyására támaszkodott, az angolokat és franciákat hasonlóan tronful használva. Valamennyi ügynök és emissarius, kik a zsidó támadó mozgalmat Török-, Orosz- és Oláhországban vezetéek, csupa angol és francia zsidó volt. Azon percben azonban, midőn a szín változott, és ama két nagy hatalom másoknak engedé át az elsőséget, változott a zsidó tronf

színe is, és az izraelita ágensek nyomban telivér amerikaiakká és a legtisztább vizű poroszokká levének. Ha most meggondoljuk, minő lendületet nyert az utolsó években ép az amerikai és porosz hatalom, úgy nyilvánvaló, miért csináltak a zsidók 1867. óta jobbra-átot, és miért hagyák cserben a tricolort és a szt. Györgykeresztet, hogy a csillagos lobogó és az egyfejű sas szárnyai alatt találják fel további boldogulásukat.

Azon pénzügyi bonyodalomban is, mely az Oláhországiak és zsidók között kitört volt – ez utóbbiak szinte az épen jelzett politikához képest jártak el, miután Dr. Strousberg nevű porosz zsidót mint generalissimust élükre állíták, – Peixotto úrnak, egy amerikai zsidónak az egyesült államokbai leendő consullá kineveztetését kieszközlék, és végre még egy zsidót, névszerint bizonyos Dr. Levi-t a dunafejedelemségekbe és Szerbiába rendelték, hogy az ott különböző cselszövények által a zsidó befolyást fentartsa. Itt melleleg megjegyezhetjük azt is, hogy Sadowa előtt a porosz zsidó vajmi ritka áru volt; a sedani győzelem óta azonban nehéz volna egy oly zsidót nem találni, ki zsebében Bismarck fényképét folytonosan magánál ne hordaná; mert a servilitás is a zsidó nép szép jellemvonásai közé tartozik. Nincs okunk attól eltekinteni, miért ne lehessen annál egyesíteni azt: a hatalmas előtt tiszteletteljesen térdre borulni egyrészt, míg másrészt a gyöngét lelkiismeretlenül bántalmazni és rászedni.

Akármit lehessen erkölcsi szempontból ezen nyúlékony és egyszersmind kimélytejen politika ellen felhozni, annyi bizonyos, hogy az gyakorlati és a zsidót tökéletesen kielégíti. Ennek köszönhetik, hogy hozzátartozóik minden ponton, Európában, Ázsiában és Amerikában napról-napra tért foglalnak, és most már a különböző nemzetek közepette központi állást nyertek, a melyből egyszerre kényelemmel minden népet tőkék nagyságával és súlyával, valamint politikai befolyásukkal nemcsak uralhatnak, fékezhetnek, sőt tetszésök szerint el is nyomhatnak.

Vessünk legelőször is egy pillantást Francia- és Olaszországra, és látandjuk, miként mindkét országban a zsidóság, nélkülözhetlensége érzetében fejét magasan hordja; mert mindkét ország le van ennek kötelezve, mindkettőnek pénzt előlegezven; annak a hadi kárpótlás fizethetésére, ennek egyesülhetésének és függetlenségének elérhetése végett.

Nem sokkal jobban áll ez Osztrák-Magyarországra nézve; itt a zsidóság a politikában átlag fölönnyel bír, elhomályosítván a nemesség és a nagy birtokosság befolyását. Németországban pénzügyi hatalmának segítségével legalább a militarismus és pangermán eszmék fentartását istápolja.

Oroszországban, és az orthodox egyház tartományaiban a zsidó befolyásnak még a nemzeti és vallási előítéleteket kell legyőznie, hogy ott is a helyzet ura lehessen.

Oroszországban azonban a zsidóság egy idő óta a legföllemesebb haladást eszközöl. A Krim-háború, és az örökös jobbágyság felszabadítása előtt a zsidó lakosság a lengyel királyságra és az osztrák-orsz határ és Dnieper folyó közt fekvő tartományterületre volt szorítkozva. Az ezen vidéken levő nagy városok akkor még biztosak valának a zsidók betolakodása elől, mert az ott fenálló törvények szerint az Izraelitáknak megvolt tiltva ott letelepedetni, vagy csak hosszabb ideig tartózkodhatni is.

Ezen akadályok mind megszűntek most, úgy, hogy a zsidók csapatonként keltek át a Dnieperen, benyomulván Cherson, Pultawa, Charkow, Woronesch, Taganrock sat. kormányzószágokba. A két főváros közül legelőbb is szt. Pótervár túrte el e pénzügyi sáskák benyomulását. Moskowa, e szent város, még ez ideig ellentáll; hanem máris zsidó csapatoktól van körülvéve, a mennyiben annak elővárosaiban bujkálva, csupán csak néha támadják meg az ottani átalános vagyont.

Különben most már Oroszország legnagyobb részében le-

hetlen még a legcsekélyebb mérvű üzleteket is a zsidók közbenjárása nélkül lebonyolítani.

Ezek a jelenleg uralkodó Liberalismus következményei és eredményei. Egy ily szórnom tapasztalás alig enged másként a dolgon segíteni, mint visszatérni a Miklós cár által fűszerezett kancsukarendszerhez. Ha megütközünk is ez alternatíva fölött, úgy a zsidók győzelme elkerülhetlen, egyértelmű az más nemzetségek romlásával.

A zsidók száma Oroszországban legalább négy millió lőlekre rúg; a világ egy országában sincs ily sokaságban a zsidó!

Sajátságos azon álláspont, melyet a zsidóság Angliában elfoglalt. Itt is mindenható ugyan, de uralma nem bír az egyoldalú hódítás alapfeltételével, az inkább következménye a kölcsönös engedményeknek. Kölcsönös érdekek alapján t. i. e két kereskedelmi hatalmasság között egy neme a barátságos megalapodásoknak jött létre, melyeknek erejénél fogva a brit birodalom a zsidóságot politikai befolyásával és anyagi segélyével támogatja, míg ellenben ez utóbbi pénzügyi befolyását bocsátja Angliának rendelkezése alá, és azt kereskedelmével segíti elő. Az angolok, úgy mint a zsidók, egy ily hallgatag szerződés mellett kölcsönösen meglelik hasznukat; mert azáltal a roppant zsidó tőkék felett rendelkezhetnek, árúiknak a zsidó közvetítés által vevőt szereznek, sőt szükség esetében a zsidókat kémekül és általában segédkezésül is alkalmazhatván.¹⁾ A zsidók pedig magok részéről, e kereskedésből azon félre nem ismerhető hasznot vonják, hogy ennek folytán egy oly hatalommal állnak összeköttetésben, mely nekik árúcikkeket termel, és általában sikerdűs védelmet biztosít részökre.

Így az angolok és zsidók egyenlő lépést tartván, minde-

¹⁾ Ezen előnyök folytán érthetők meg az angol Olerus és sajtó túlaradó részvétnyilatkozatai a „szegény, üldözött zsidók” felett.

nütt egymás kezére játszottak; semmi sem festi e két fél közötti viszonyokat jobban, mint azon kép, mely e pillanatban elének tárul. A zsidó az, az angolnak, a mi vadászeb a vadásznak. Ha az angol kétszövű lőfegyverét (ipar- és kereskedelem) lövésre tartja készen, akkor a zsidó hajtóebül használtatik a vadfogásra és apportírozásra.

A zsidó minden tekintetben gonosz állat, mert soha sem apportírozza a vadat urának a nélkül, hogy azt útközben ne károsítsa, vagy legalább ne faldosná meg. De hát mit tegyen az vele! E kereskedelmi hajtóeb nélkül lehetlen a vadászat; az angolnak tehát meg kell avval elégednie, a mit az neki apportíroz!

A zsidók nélkül az angol gyárak készítményei felényire rothadnának el a dockokban és raktárakban.

Franciaország ugyanezen eljárást követi, hogy ezáltal iparának lendületet adjon.

E három szövetséges tehát feladatául tüze magának, az emberiséget avval látni el, a mi az életet kellemessé és kényelmessé teheti. Az angolok és franciák az ahoz szükséges tárgyak készítését vállalták el, míg a zsidók a szállítók és alkuszok szerepét tökéletesen betöltik.

Ezen iparos és kereskedelmi egyesülésből származik azután egy jól kiszámított és okos mű, melyet az önzés oly jól ragasztta össze, hogy ez, azt majdnem elpusztíthatlanná tévé. Kölcsönösen támogatják mindenütt egymást e szövetségesek, s nyújtják egymásnak kezeiket; ezen egyesült összműködés segélyével sikerült a nyugatnak minden más országot magának adózóvá tenni.

Ezen egyesülés második következménye az, hogy a zsidók, – kik sem hazát, sem állandó lakhelyet nem ismernek, ha tényleg látszatra azt fitogtatják is – Parist és Londont tevék támpontjukká, a melyen a zsidó hatalom és a zsidó befolyás nyugszik. Mindenesetre London és Paris az ipar- és kereskedelem gyűpontjai, hol a zsidó sarcolás szálai összefutnak. Oda van írá-

nyozva Izrael vágytelt kívánalma, ott táncolnak annak fiai a benszülöttekkel az arany borjú körül.

Minden más tartományban, Németországban, Oroszországban, Keleten és mindenütt harcész bandákat, vagy jobban mondva nádályokat képeznek a zsidók, azon hivatással és törekvéssel, a pénzgazdagságot fel és kiszívni, és annak lefolyását a pénzügyek főnebbi kettős központi medencéjébe közvetíteni.

Az újvilágban végre majdnem annyi hatalmat fejtenek ki a zsidók, mint a régiben. Itt, mint ott, a nagy és kis kereskedés minden szála kezeiken megy keresztül. A mi pedig politikai mozgékonyaságukat illeti, az, az európai zsidókéihoz tökéletesen hasonló; ez utóbbi állításunk bebizonyításául, csak azon tényre emlékeztetjük t. olvasóinkat, hogy egy Belmont Ágoston nevű zsidó (különben Rothschild ágense) elég merész volt, Grant elnök választásakor ellenzéket állítani fel, hogy Macbellan tábornokot, a zsidóság egy „persona grata”-ját, annak helyébe jutassa.

A zsidó sajtó.

1840. év körül Krakóban egy izraelita tanácsgyűlés hivattott egybe. Ez egy neme volt az ökumeni zsinatnak, melyben a választott nép legkitűnőbb nagyjai vőnek részt. Gyülekezések célja volt, azon módokat kitalálni, melyekkel a zsidóság terjedésének az északi sarktól a déli sarkig való győzelmét biztosítani lehessen.

A mint látjuk, az ezen urak által felállított programm igen szerény volt?

Azon feladatok, melyek ezen gyűlésben felhozattak, végtelenül különböztek egymástól. Némelyek az istenészet terére tartoztak, mások az államgazdászatot vették igénybe, míg olyanok is voltak, melyek tisztán és egyszerűen a politikára vonatkoztak. E javallatok által megélnkült a tárgyalás; ekkor megszólal egy csengő hang, mely akaratlanul csendet parancsola. Egy elismert auctoritás hangja volt ez, egy kiváló szellemű férfiúé, kinek neve – sajnos – előttünk ismeretlen.

„Mit vitáztok ti hiában,” – kiálta tanácskozó társainak; – „míg a sajtó kezünkben nincs, minden a mit mondatok, haszontalan! Hiába teremtetek társulatokat, kölcsönöket, bukásokat s több éhez hasonlót; míg a sajtóval nem rendelkezhetünk, hogy a világot elbódítsuk és félrevezessük, addig semmit sem eszközölünk, és uralmunk csak agyrémmaradand!”

E szavak rendítő hatást gyakoroltak a gyűlés tagjaira, ezek azonnal belátták, hogy egy világosság szállott a szellemekre alá, fáradozásaiknak biztos irányt adandó.

Ez időponttól kezdődött eleje azon ördögi műnek, melynek

célja abból áll, a sajtóból egy hadi műszert, egy nemét az ostromlövegnek csinálni, melynek tüze azon gát ellen fogandott intézteni, mely a zsidók pénzügyi és politikai hódítása ellenében állíthatnák fel.

A terv, melyet ezen összeesküdtek javasolnának, vagyis inkább készítettek, hogy a sajtót hatalmukba ejtsék, a következő:

Minden ország sajtója különbség nélkül a zsidók által három osztályba soroztatott; nevezetesen: az

Első osztály: a zsidó zsoldban álló napilapokból; – a

Második osztály: valamely nemzeti zászló alá tartozó lapokból; végre a

Harmadik osztály: a csupán zsidó lobogó alattiakból áll.

Az első osztályba mindazon lapok tartoznak, melyeket a zsidók előfizetések vagy oly részvények útján pártfogolnak, melyeket önszántukból jegyeznek, s így birtoklanak. Ezekhez tartozik a „Times,” a „Journal des Débats,” „l'Independence belge,” „La Revue des deux Mondes” sat.

E lapok birtoklása nincs ugyan szerződések és egyezmények által az illető szerkesztőkkel a zsidók részéről megállapítva; mert ez utóbbiak egyenesen azon pártszellemre, azon rokonszenvre támaszkodnak, melyet minden szerkesztőnek azok irányában tanúsítania kell, kik minden negyed végével előfizetéseiket pontosan megújítják. Hisz a dolog természetében van, miszerint ezek mindig az előfizetők vagy részvényesek iránt vannak bizonyos tekintetekkel; ha néha némely szerkesztő tartózkodnék is, nyilvánosan érdekekben a keztyűt fölvenni, de legalább mindent elkerül, hogy nekik terhére váljék, és lapjai hasábjain őket valamely veszélynek kitegye. Ez azonban a zsidókat tökéletesen kielégíti, és abban igazuk is van; mert végtére is nem csekélység oly horderővel bíró lapokat, mint minők a „Times” és a „Débats”, *ártalmatlanokká tenni.*

A második osztály – mint főnebb is említők – oly zsidó lapokból áll, melyek valamely nemzetiség zászlóját szokták kitűzni, de alapjukra nézve zsidó orgánumok; e lapok valódi farkasok báránybőrben, mert ha magokat angol, francia és német újságokul adják is ki, azért nem kevésbé zsidók, de mily főző zsidó lapok!

E lapok ilyszerűen álcázottan kitűnő szolgálatot tesznek arra nézve, hogy a közvéleményt más irányba tereljék, mert olvasói alig veendik észre, miszerint a sorok mögé a zsidók vannak mint franciák vagy angolok bujtatva. Az ember ez vagy amaz ország nézetének visz tükrét véli látni, holott az nem más, mint viszfénye a zsidó ördögnek, ki bennünket kénye-kedve szerint luddá tesz, és a modern iskola maximáival és cselfényeivel megakar igézni.

Európa majdnem minden országában létezik egy ily orgánus, Angliában p. o. a „Dailly Telegraph” az, mely 100,000 példányban van elterjedve, s melynek kizárólagos tulajdonosa egy zsidó.

Franciaország két ily lapnak örvend. Ezek a „Patrie” és a „The Paris Journal,” mindkettő báró Soubeyran, szinte egy zsidó, tulajdona. Bécsnek meg van „Neue freie Presse”-je, Olaszhonnak „Perseveranzá”-ja, Budapestnek „Pester Lloyd”-ja és „Neues Pester Journal”-ja – mind a négy zsidó törzslap.

Németországban szinte több lap van e fajból; ezek közé számítható a többi közt a „Frankfurter Zeitung.”

A zsidólapok h a r m a d i k o s z t á l y a büszkén lobogtatja a zsidó zászlót a szélrózsa minden irányában. E lapok álcánélküliek, mint azt nevek is mutatja, u. m.: „Das Judenthum,” „Der Izraelit,” „Die izraelitische Bibliothek,” „The Jewish Chronicle,” a „Magyar Izraelita” és még sok más szakirodalmi lapok, melyek a zsidók összeségénél vannak használatban.

Az ily sajtónak kiosztott szerep abból áll: Izraelt a pogányok és nemizraeliták vagyona elleni támadásnál vezetni, ő adja

ki a jelszót, és hajtja és tolja a zsidókat előre. E lapok nélkül nem volna a zsidó mozgalom kiegészítve, és actiója szükségszerűen nélkülözné a benső erőt.

Az eszközök és módok elemezése: melyek szerint a zsidók a sajtót felhasználják, egy titkos de jelemletes hatalom jelenlétét leplezik le előttünk. Azon százai a lapoknak, melyek a zsidóknak minden szavára ügyelnek, oly iszonytgerjesztő üteget képez, mely ellen küzdeni, majdnem lehetlennék látszik. – Azon kevés lapok ellen azonban, melyek elég bátrak a zsidóság ügyének ellensúlyozására közreműködni, azonnal készek a zsidók a gúny és rágalom golyózáporát szórni, mely et lapjaik százának hazugságából gyártanak.

Midőn a zsidók és a románok közt (1868) a viszály kitört, az utóbbiaknak nagy fáradtsággal sikerült két vagy három lapot találniok, melyek a közvéleménnyel szemben ügyök védelmét átvenni akarák. Nyomban erre a zsidók oly lesújtóig nagy számú lapot hoztak mozgásba ellenök, hogy a szerencsétlen románok, az egész civilizált világ előtt mint rajongók és barbárok lőnek feltüntetve, s ígysz által elítélve.

Minden oly ember, ki a zsidótól nem hagyja magát kifosztatni, a korszellemmel haladni nem akaró vagy tudó; ha pedig a botot veszi kezébe ellenök, akkor barbár!

Végül még fel kell említenünk azt, hogy azon nyomás, melyet a zsidók a sajtóra gyakorolnak, nem szorítkozik csupán az itt felhozott cselszövényekre és műfogásokra. Egyik siker után a másikkal előrehaladva, nyújtják ki kezeiket mindmegannyi lap után, mely őket befogadja; és többnyire sikerül is nekik, azoknál behatolni, akár mint szerkesztők vagy levelezők, akár mint regényekkel házalók.

A könyvkereskedést is iparkodnak kezökre keríteni; a meny nyiben mint kiadókat és könyvkereskedőket is látjuk már Európa majdminden nevezetesebb városában tanyázni. Persze, általuk kell, hogy felvilágosítassunk; – de ha ez valaha megtörténnék, akkor nemcsak erkölcsi, de anyagi tekintetben is rabszolgáik leendünk.

Az általános izraelita társulás.

A zsidó hatalom roppant lendületének, és e században! általános terjedésének következtében – beállott a zsidóknál is szüksége egy szabályozott, rendszeres központi igazgatásnak, melynek közvetítésével a zsidó mozgalom egységesebb szellemmel és kettőzött erővel lenne vezethető.

A rendszer e még fennálló hiányát pótlandó, körülbelül harminc év előtt Parisban, egy „általános izraelita társulat” létesült, melynek az összes világ jelentékenyebb zsidai tagjaivá lőnek. Hivatalos programjához képest ugyan nem akar e társulat egy philanthropicus intézménynél egyéb lenni, miután főfeladatává tévé a civilizáció jótékonyágában! részesítést terjeszteni; hanem ily szép szavak, nem akadály arra nézve, e mellett titokban nagy politikát üzni.

Így például e társulat jelentékeny, úgynevezett táborkarral rendelkezik, állván az újságírókból, titkos ügynökökből, kémekből, futárokból sat. mind oly emberek, kik nagy észszel, valamennyi nyelv birtokával, és a világ¹ minden országa viszonyainak tüzetes ismeretével kiválóan bírnak. Aligha lesz kormány tisztviselői által oly híven, és az általuk vezetett ügyek folytonosan leendő oly nyilvántartásával szolgálva, mint e zsidó társulat; mert számtalan szolgálai, ragaszkodásuk és titoktartásuk mellett, oly előnnyel bírnak, hogy ők összevéve a világ minden nemzetiségét képezik; valóban egy ritka neme az emberi Chamäleonoknak, tarkák színeikben, mint elveikben!

Ez általános társaság főleg egy igen szabályozott közigazgatási szervezetnek örvend. Bír oly hivatalokkal, melyek csupán a cosmopoliticus levelezéssel bízvák meg, mely Kamtschatkától San-Franciscoig terjed; továbbá olyanokkal is, melyek a zsidó és

megvesztegetett sajtót utasítani voltak hivatva, hogy ezáltal mindenütt, hol a zsidó támadó-hadoszlop ellenében akárminő ellentállás merészkedett létrejönni, a polémia összezúzó lövegeit működtesse.

Ugyanezen izraelita társulat az, melynek kebelében oly titkos közigazgatási rendszabályok lépnek életbe akkor, ha, mint ez minden pillanatban előjön – surlódások támadnak a zsidók és az ellenük küzdő népek között. Montefiori Mózes és Crémieux, két kitűnő tagja e társulatnak, ennek nevében igen gyakran s ismételtén tárgyalásokat folytattak ez érdemben az orosz cárral, a magas portával, az egyiptomi alkirálylyal, a marokkói császárral, Olaszország fejedelmével, s több mással. 1867-ben ezen izraelita társulat a dunafejedelemségek ellen egy pénz- és tollharcot kezdte meg, és hogy magát mint hadviselő hatalom gerálja, – Románia uralkodójának – az ellenségeskedések legjobb folyamatában – három havi fegyverszünetet engedélyezett! Még legközelebb Angliában, Franciaországban keresztes kadjáratot hirdetett, hogy Oláh- és Moldvaországot akarátának alávesse.

Hanem mindezen tények elhomályosultak azon pénzügyi saltomortale előtt, melylyel alig pár hóval a zsidóság és annak királya Rothschild, a világot bámulatba ejtő. Miután ezen zsidó autocrata és politikai szövetségesei a francia kölcsönrei aláírást egész egy 42 milliárdnyi hihetlen összegig csigázták volna fel, evvel a hódítászomjas Németországnak odadobták a keztyűt, mintha mondani akarták volna:

„Vigyázz Bismark, egy lépést sem tovább! mert mi készek vagyunk 42 milliárdot is adni, hogy terveidet dugába döntsük.”

A zsidó pénzhatalom és a német katonai uralom közötti antagonizmus különben valami igen természetes. Mindkét hatalom uralkodni akar, hanem mindegyik uralom uralmát más elvre fekteti; amaz az érdekpolitikáéra, emez a fegyveres túlsúlyáéra. Miután e két elv legbensőbb lényegénél fogva egymást mindenkor kizárja, úgy ezen esetben is előbb-utóbb szakadásra kell kerülni a dolognak

Záremelkedések.

Fejtegetéseink befejezésénél vagyunk. A mi ezekkel célunk volt, t. i. az olvasónak a modern zsidóság hatalmi állásának képét történelmileg okadatoíva vázolni, azt úgy hisszük, megközelítőleg el is értük. Megmutattuk, miként nem túlzás azt állítani, hogy a zsidók napjainkban a koronázott fők és a népek hatalmát lábbal tiporják.

Úgy van; Izrael fiainak viláгурalma mostan bevégett ténnyül tekinthető, mely fölött tovább vitázni nem lehet. A nemzetek, melyek egykoron hitők és becsületek törvényeinek engedelmeskedének, el vannak most ítélve, az ármány és uzsora előtt büszke fejeiket meghajtani. Ily elvek uralma az összes emberiség felett, magában véve is nagy szerencsétlenség; mert nem szabad eltitkolnunk, hogy az egész modern társadalom épen ez által az örvény szélére sodortatott, és egy borzasztó Cataclysmusnak néz elébe, mely azt alapjából fölforgatandja.

E Cataclysmus nem lesz egyéb, mint egy ellenmozgalom következménye, melynek kezdete már most is a legalsóbb társadalmi rétegekből csirázik fel, és a tőke, azaz a zsidó hatalmasok elleni ellentállást készíti elő; mert e két fogalom egy. A döntő harc rettenetes leend; mert a legyőzött és kinadályzott néptömegek, mindenre készek leendőnek, hogy a zsidó rabszolgaságjarmát magukról lerázhassák, és a zsidóság cosmopoliticus, ezerfejű hydráját víképtelenné tehessék.

Sok támadás lett intézve a papi uralom ellen is, mely az öreg Európát lenyűgöző; hanem a papok uralma csak csekély-

ség azon hatalomhoz képest, melyet a zsidók ma az egész világ fölött gyakorolnak.

Róma hatalmát egy papokból, barátokból és zárdahölgyekből álló phalanx által terjeszté ki, melynek száma alig halad meg a 400,000-et – és mégis a pápák képesek valának hatalmokat e hálóval támogatni.

A zsidók ellenben most pénzügyi hálójakat a világ egyik végétől a másikig terjesztik ki, és e háló tíz millió zsidóból áll, kiknél egyik csalárdabb és kincsszomjasabb, mint a másik. Comptoirjaik és bankjaik mögött rejtőzve rágódnak e henyerovarovok (Sehmarntzerinseeten) az emberiség vagyonán és benesején.

A pápák elleneiket átokkal zárják ki az egyházból; a zsidók elkergetnek bennünket a tőzsdétől, számúznak a társadalmi kötelékből, s végre arra szorítanak, hogy kenyér és fedél nélkül elpusztuljunk.

Ez tehát a népek émancipációjának és korunk úgynevezett haladásának kitűnő eredménye!!

Kiki szabadnak tartja magát, és magas műveltséggel dicsekszik, és mégsem mer senki sem azon ellenség ellen felkelni, mely hódításait csak csalás és uzsora által eszközölte.

Disraeli még rövid idő előtt azon Cosmopolitisme ellen emeléo fel szavát, melylyel a mai világrennd fölforgatni fenyeget. Ezen izraelita államférfiúnak igaza lehet ugyan; hanem ő mindamellettt két ellenkező nemét a Cosmopolitismusnak, t. i. a zsidóét és a társadalmi reactiójáét téveszti össze, s midőn – talán készakarva – az okozatot bélyegzi, a helyett, hogy az okot kárhóztatná, nem veszi észre, hogy a nemzetközi munkástársulások Cosmopolitismusa nem egyél», mint logikai következménye a zsidóság által legelébb proclamait cosmopolitans tententiáknak.

Miként képesek ezen államférfink e következmény ellen így felgerjedni, mint ők ennek nyílt okát eltűrik és védik? Nem, ha valóban szándékuk a társadalmi egyensúlyt ismét helyreállítani, úgy a fát gyökerénél kell megfogniok, és támadásaikat a cosmopolitanus alapbaj ellen intézniük. Így, és csakis így foghat nekik sikerülni az emberiséget a legnagyobb csapástól megszabadítani, mely alatt valaha az nyögött. Azért jelszavunk a zsidó világalom mielőbbi megsemmisítése!